

have kunnet tage Konkurrencen med Udlandet op (hvilken Gruppe derfor ogsaa tilføjer Statskassen en betydelig Indtægt), være aldeles uberørte af Toldreformen. Men man glemmer ganske, at f. Ex. Undertegnede aarlig betale et betydeligt Beløb (henimod 2,000 Rd.) alene i Told af det Klæde, vi bruge i vor Fabrikation. Ubilligheden er formentlig ikke let være mere sfigrende.

Med Hensyn til den betydelige Udvikling, som de danske Papirfabriker i Løbet af den sidste halve Snes Aar ere undergaaede, og hvori man sandsynligvis søger Hovedgrunden til deres Blomstring, da forholder Sagen sig saaledes, at efter den sidst foretagne Nedsettelse af Papirtolden og Ophævelse af Kludeudførselstolden var det en absolut Nødvendighed for os med Ansæendelse af alle vore Kræfter at drive denne Fabrikation efter de store Industrilandes Mønster, i den størst mulige Udstrækning og under Anvendelse af alle Nutidens Forbedringer, da vi ellers vilde blive seilede agter ud i Konkurrencen med de Lande, der dels ret egentlig ere Fabriklande, dels støttes af Regjeringerne (ved faktiske Forbud mod Kludeudførsel, Udførselspræmier og Lignende), thi for disse vilde vor Papirtold ingen væsentlig Hindring frembyde, i det mindste ikke med Hensyn til deres Overproduktion, og man begriber vel, at der ikke behøves mange Fabrikers Overstudstilvirkning for at oversylde vort lille Marked. Vi maatte altsaa gaa frem, koste hvad koste vilde, thi det gjaldt vor Tilværelse, og det er saa langt fra Tilfældet, at vi i Indførselen af nyere Arbeidsmetoder og forbedrede Maskiner kunne søge en Modvægt til at bøde paa Trykket af en Toldnedsettelse — hvilket Udvalgsbetænkningen af f. N. antyder —, at vi hertil ere ude af Stand, fordi vi forlængst ere blevene forcerede ind paa samme Niveau, som Udlandets bedre Fabriker. Enhver som helst Nedsettelse af Papirtolden, der ikke ledsages af tilsvarende Lempelser i Tolden paa vore væsentligste Forbrugsartikler, stiller saaledes os ugunstigere end vore Konkurrenter ikke blot i Sverige og Norge, der hidtil have delt felles Vilkaar med os i denne Trafikationsgren; men dette er i endnu højere Grad Tilfældet overfor vore Konkurrenter i det mægtige sydlige Naborige, hvis Regjering ved alle Toldanordninger tage et særligt Hensyn til Industrien i Almindelighed (exceptionelle Toldnedsettelse), og som i Sammenligning med os hade den væsentlige Fordel, at de beskyttes ved Tolden paa Klude til Udførsel, der virker som Forbud, foruden at det store tyske Marked yder dem en Lettelse ved Afsetningen af Fabrikatet og tillader en Arbeidsdeling, som vore smaa Forhold ikke tilstede.

Disse Omstændigheder har vor Regjering ikke været helt ubekjendt med, men den fjender dem dog ikke tilfulde. Som en Modvægt til den foreslaaede Toldnedsettelse gjøres der saaledes i Motiverne opmærksom paa, at vi slippe for at betale den Værditold af 10 pCt. paa ubenævnte Væver, som Straa- og Træmasse hidtil have været underkastede, og man har fremdeles foreslaaet Frigivelsen af Harpir. Men nu er det saa uheldigt for os, at af Straamasse har der albrig været indført et Pund i Danmark uden som Prøve, og at Træmassefabrikerne her i Landet nu ere saaledes stillede, at de i videste Omfang kunne tilfredsstille det indenlandske Forbrug, saa at vi i Fremtiden ikke ville komme til at indføre et Kvint heraf. Derimod er det vist, at Tolden for Harpir, et af vore mindst betydelige Hjælpestoffer, er foreslaaet at komme os tilgode med hele 24 Sk. for 100 Pd., og dette er saaledes den eneste Erstatning for Toldnedsettelsen af Papir, som Udkastet byder os. Vi skulle fremdeles betale høj Told af Kul (hvoraf vort aarlige Forbrug er ca. 40,000 Tdr.), Jern, andet Metal, Maskiner, Lønner og Læge, Farvevarer, Klæde og Messingbug, Bindegarn osv. osv., hvilket for os udgjør meget betydelige Summer, medens Udkastet skildrer Sagen, som om der kun var Tale om at svare Materialtold af „nogle Hjælpestoffer“, der „ikke vil være af nogen overveiende Betydning“! — Under den nuværende økonomiske Strømning, der hertilands bæres i Retning af Frihandelsystemet, skulde vi ikke have indvendt Væsentligt imod Udkastets Position af 1,5 i Stedet for 2,5 Sk. pr. Pd., der som denne havde været ledsaget af Lempelser i Satserne paa vore væsentligere Forbrugsartikler; som Sagen nu staar, maa Ubilligheden springe Enhver i Dinene. Men det forstaar sig: naar Regjeringen har erklæret Nedsettelsen for „ubetydelig“, og Repræsentationen hertilands har vænnet sig til at betragte Regjeringsforslagene som fremfattede til at slaa af paa, saa vil Sagen kunne ændre sig over, at det ærede Udvalg i Betænkningen af 22de Marts 1872 gaar yderligere ned og foreslaar 0,6 Sk. pr. Pd. i Stedet for 2,5 Sk., hvilket er en Næbgang fra den nuværende Position af over 75 pCt., der afgiver en god Illustration til selv meget vidtgaaende Frihandelsmænds Indrømmelse af, at den danske Industri kun „gradvis“ bør miste Beskyttelsen, og at man bør tage „lempelig“ paa de bestaaende Fabriker. Hvad i Øvrigt angaar den anden Position, Nedsettelsen af Tolden for simpelt Papir fra 0,5 til 0,3 Sk. pr. Pd., da er det ifølge ovenstaaende Udvikling en Umulighed for os at betragte den alt bestaaende Satz som fuldstændig Kompensationstold for Afgiften paa vore Hjælpe-materialier, og maa den ældre Satz engang ikke blive staaende, ville Undertegnede, for hvem Fabrikationen af simpelt Papir hidtil har udgjort ca. 25 % af den samlede Produktion, være saa temmelig ligegyldige overfor enhver som helst anden Position; thi den vil altid være utilstrækkelig.

Hvad der imidlertid gjør de danske Papirfabrikanters Stilling sær vanskelig (og som Motiverne ogsaa gjøre opmærksom paa), er det uheldige Forhold, vi indtage overfor Udlandet, idet alle